

TÉR, IDŐ, TARTALOM

KOR- ÉS HELYTÖRTÉNETI WEBPROJEKTJEINK ÚJABB TANULSÁGAI

FODOR JÁNOS

ELTE BTK KITI, egyetemi adjunktus

TARTALMI ÖSSZEFOGLALÓ

Korunk könyvtári fejlesztései kettős innovációt igényelnek: a technológiai lehetőségek és a korszerű könyvtári szemlélet adekvát interpretálását. Tartalomszolgáltatás-kutató műhelyünkben több olyan, szemléletében innovatív projektről számolhatunk be, amelyek technológiai rálátást és kreatív jártasságot biztosítanak az intézményünkben tanuló szakember jelölteknek. A könyvtárak Facebook-jelenlétével kapcsolatos kutatásunk bizonyította, hogy a legsikeresebb bejegyzések térrel, idővel kapcsolatos, továbbolvasható, gondosan kidolgozott információegyüttesek. Az identitás közös nevezőjére alapozva, a hely- és kortörténet senkitől sem idegen témájában lehet leghatékonyabban példát mutatni megosztott történettel, hozzáadott tudományos háttér-információkkal, linkekkel kedvet teremteni az elmélyülésre, hasonló gyűjteménytételek önálló föl kutatására. Ezért áll műhelyünk érdeklődésének középpontjában olyan részgyűjtemények, dokumentumegyüttesek webes kidolgozása, melyek hely- és kortörténeti kontextusa sikeresen felmutatható az oktatás keretei között, egy-egy félév hallgatókra elosztott munkájával.

A könyvtár tartalomszolgáltatási lehetőségeit kutató műhelyünk érdeklődésének fókuszába az ezredforduló óta a közösségi média került. A korábbi honlap-centrikus intézményi jelenlétben hinni hiábavaló¹, vagy legalábbis illuzórikus, ha a felhasználók tájékozódási szokásai – a technológia változásának függvényeként – a közös felületek felé mutatnak. A közösségi hálózatokban megosztott tartalmak témáiban, és a kapcsolódó aktivitások – kommentekben és lájkokban tetten érhető – jeleiben két, markánsan eltérő magatartásforma tükröződik, melyekre a könyvtári tartalomfejlesztés hatékonyan reflektálhat.

A biztonságos közös nevező bővítése

Az egyik meghatározó attitűd a saját, óvott értékek rendezési igénye, kontrollja, a közösségi médiában bármely szinten és tudással, a közreadás és befogadás bármely összetételében jellemző biztonsági játék. A mai tizenévesek távolságtartása, elfordulása a Facebooktól éppen a gyors, radikális megoldás választásaként – a türelmetlenség jeleként – magyarázható az uralható kapcsolatrendszer igényével: ne szóljon és lásson bele kommunikációjába rokon, ismerősként őt kiskorában bejelölt szülő. A fiatalok nem

kívánnak maradandó portfóliót építeni élményeikből, eszük ágában sincs más korosztályok számára nyomokat hagyni, önfelszámoló üzenetekkel kommunikálnak inkább a *Snapchat* szolgáltatásban. Minél bonyolultabb a szolgáltatásrendszer – gyermeknek, kamasznak, a számítástechnikával idős korban ismerkedőnek – annál nehezebb átlátni a privátszféra védelmét többé-kevésbé biztosító beállítások lehetőségeit, s a közösségi hálón legotthonosabban mozgó huszonevesek életében változnak a legdinamikusabban az életkörülmények. Az ő életükben is jöhetnek tehát olyan időszakok, amikor rutinból, kevésbé odafigyelve posztolnak vagy kattintanak linkekre, akár vírust terjesztő üzeneteket szabadítva ismerőseikre.

Ahogy a közösségi média tartalmának hitelessége megkérdőjeleződik, a megosztási aktivitás mozgatórugói között egyre hangsúlyosabbá válik a személyes hitel fenntartása is. Az identitáslopás fenyegető lehetősége vagy az online zaklatás gyakran tragikus esetei csak szélsőséges példák arra, mennyire könnyű lerombolni, s milyen nehéz megőrizni a magunkról fölépített virtuális képet, milyen nehéz azt újra érvényesíteni munkahelyben, életközegben vagy párkapcsolatban bekövetkező változások esetén.

A nehezen átlátható, sok tényezőtől függő rendszerekben a felhasználók alapélménye ezért az óvatosság, néhány alapszabály esetenként túlzott, görcsös betartása. Sokan kizárólag olvasásra, vagy csak lájkolásra, netán kommentelésre használják a Facebookot, saját képet sem töltenek fel. Tartalmak bevitele nélkül, valójában „nem rendeltetésszerűen” használják a rendszert, sőt, ha úgy vesszük: bántóan „kukucskálnak” csak, mások életét lesve, sajátjukról hallgatva. E magatartás egyre népszerűbb, hiszen passzív nézőként a profiljukhoz hozzáférők körének szabályozásával alig kell foglalkozniuk.

Az identitás védelme legalább ilyen meghatározó az aktív megosztók magatartásában is, hiszen a közösségi médiában komoly szerkesztő, publikáló munkát végzők akarva-akaratlanul, *saját felelős kiadóikká* válnak. Az erőfeszítés értelme, a profit, amiért e munkát elvégzik, saját identitásuk formálása, megőrzése, fenntartása. A megosztások, az ízlést vagy állásfoglalást tükröző kedvelések és kommentek sorával önmagunkból írjuk a Facebook, Instagram stb. tartalmát, annak – legalábbis – ismeretségi hálónk számára olvasható részét. Folyamatosan döntési helyzetben vagyunk: mit és kinek tegyünk láthatóvá személyiségünk vonásaiból, életünk fejezeteiből.

A veszélyek mérlegelése és az identitás épségét óvó megfontolások a megosztott tartalmak összetételében, gyakoriságában tükröződnek. A mindenkire jellemző témák senkit se zavarnak, a rétegérdeklődésre számot tartó megosztások réteghatároló hatásúak. Ha képzeletben statisztikát készítünk egyéni Facebook-élményünkről, bizvást igazolva látjuk, hogy többé-kevésbé biztonsággal megoszthatóak az „itt jártam, ezt láttam, ezt ettem” típusú tartalmak, a „szelfik” és „gasztrofotók”, hiszen mindenki jár *itt vagy ott*, a digitális fotózás mobiltelefonos korszakában pedig végletesen elfogadottá vált önmagunk és élményeink lépten-nyomon megörökítése. Ugyanígy közös nevező a *mémek* továbbosztása, a részvétel a komikum hullámhosszán kialakult közös szórakozásban.

Csoportképző, elhatároló hatása miatt már kompromisszumokkal, de a többség számára még „bevállalhatóak” a nagyobb közösségekhez kapcsoló elköteleződések, a rajongott zenészek, réteggkulturák, hobbi, életmód, netán politikai hovatartozás vállalásai. A magabiztosabb felhasználókat nem retenti el a veszély, hogy néhány ismerős esetleg elfordul tőle, vagy ellenérzéseit fejezi ki – a különbözőség tolerálása e tekintetben változó lehet.

Sokkal kockázatosabb azonban a mélyebb ismeretek, a szaktudás, a szűk rétegérdeklődés megosztása. Ha nem vagyunk a téma ismert szakértői, ám vannak ismerőseink között e területeken jártasak, nyilvánosan kiderülhet relatív tájékozatlanságunk, lelepleződhetnek bizonytalan forrásaink. Olyan ismerősektől, akiket a téma nem érdekel, elválaszthat lelkesedésünk, számukra érdektelen megosztásaink sorozata.

A műveltség és elmélyült érdeklődés szükségszerűen szűrő. Önképző körök, klubok, internetes fórumok épülhetnek köré, de közösségi hálóból nincs alternatíva, ott ugyanazért jelent kockázatot fölállalása, amiért a kiberzaklatás. Nincs más rétegzettség, csak a közeli és kevésbé közeli ismerősök egyaránt vegyes érdeklődésű skálája. Ha a közösségi hálón ismerősökkel is szívesen megosztott tartalmak tudományos „mélységigényét” végig követjük, akkor a saját fotóktól, a szöveges közlésektől és a blogokból, weblapokról megosztott cikkek, hírek tömegén keresztül szinte csak egyetlen, bár tágan értelmezhető témában, a kor- és helytörténet vonatkozásában juthatunk el a könyvtári tudáskincs mélységéig, hiteléig.

A *közösen megélt idő* előzményei és a *közösen ismert tér* múltja mindenkit érdekel. A web hálózatos információhalmaza mögül máig hiányzó kronológiai rétegzettség valamilyen szinten mindenkiben hiányérzetet kelt, s a térképes, navigációs alkalmazások sikere is látványosan bizonyította, hogy a „kibertér” absztrakt térélménye önmagában kevésbé bizonyult vonzósnak.

A szkennelés, digitális fényképezés és a sávszélesség növekedés amatőr helytörténészek tömegét hozta a közösségi hálóra. E természetes igényként és *retro mániaként* is joggal azonosítható jelenség hátterében látnunk kell, hogy fedésbe kerül a közösségi weben önmagát képviselő író-olvasó *biztonságérzete* – és a tudás forrásához közvetlenül hozzáférő könyvtár *küldetése*. A kockázatmentes megoszthatóság feltételeit teljesítik a hiteles információegyüttesek, tényként, biztos építőelemként használva, a könyvtárak, történeti fotógyűjtemények tételei kimeríthetetlen forrásaivá válnak visszapiillantó múltidézősek közös rácsodálkozást kiváltó megosztásainak.

De a könyvtári szereplehetőség nem pusztán a gyűjtemény elemeinek felkínálásában áll. Jelentheti a kutathatóság, a tudományos összefüggésrendszer népszerűsítését is. Az identitás közös pontjainak biztonságára alapozva, a hely- és kortörténet senkitől sem idegen témájában a legkönnyebb olyan megosztásokkal példát mutatni, amelyek kedvet teremtenek az elmélyülésre, továbbkutatásra, hasonló gyűjteménytételek önálló megtalálására.

Két ízben is lefolytatott² közösségi média kutatásunk során a legnépszerűbb, leg-sikeresebb bejegyzések szinte kivétel nélkül térrel, idővel kapcsolatos, továbbgondol-

ható, továbbolvasható, gondosan kidolgozott információegyüttesek voltak. Jó példa a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár (FSZEK) Budapest Gyűjteményének poszt-sorozata, amelyben képarchívum-tételeik megosztását mutatták be, inspiráló elhivatottsággal és csapatmunkával. A gyűjtemény vezetője, *Sándor Tibor* így emlékezett³ vállalkozásukra: „munkatársainkat elragadta a hev: a közléseket egyre igényesebb eseti kutatások előzték meg, a magyarázatok egyre hosszabbak lettek, magunk közül választott lektorunknak pedig kíméletlenül kellett csattogtatnia szerkesztői ollóját. A közlemények megírásában mindenki részt vett, beleértve raktárost, közmunkást és szerződéses önkénteseinket is.”

A közösség aktivitása napjainkban többek között a lokálisan, személyes kötődések mentén értékes ismeretek felhalmozása felé mutat. A több országban népszerű *Topotékák*⁴ a kisebb régiók, városrészek lakóinak örömmel megosztott fotóiból, a múltat saját kötődéseikben feltáró emlékezésekből gyarapodnak, s válnak a helytörténet élő forrásaivá.

Egyetemi műhelyünk már a kétezres évek közepétől foglalkozik⁵ helytörténeti részgyűjtemények hálózati közreadási lehetőségeivel, modellkísérleteink legnépszerűbb megvalósult példái régi budapesti fotók közreadására épülnek.

Kalota Béla antikvárius, amatőr fotós csaknem ezer tételes képanyagára épült első hely- és kortörténeti projektünk, amely különösen népszerű volt hallgatóink körében. Az *iTTiVoTT Budapest*⁶ enciklopédikus módszerességgel rendszerezi több száz budapesti vendéglátóipari egység portálfotóit a rendszerváltás utáni évtizedből, a város valamennyi kerületéből. A projekt megvalósítása során a kocsmatérkép-jellegű kezdeményezéseket megelőzve, elsőik között alkalmaztuk a helyszínek térképre helyezésének, linkelésének és beágyazásának lehetőségét. A „retro képpárok divatjának” elterjedése előtt kezdtük el az „ilyen volt – ilyen lett” párhuzamok vizuális megjelenítését is, hiszen a projekt folytathatóságát és érdekességét kezdettől fogva az adja, hogy a gyűjtemény helyszíneit pár évente felkeressük, s megörökítjük az üzlethelyiségek változását, funkcióváltását, fejlődését vagy lepusztulását.

Várostörténeti szempontból is tanulságos követni a *Kalota Béla* által megörökített helyszínek metamorfózisát pl. presszóból kínai üzletté, abból nemzeti dohányboltta, s a helyszíneket személyesen ismerők számára emlékezetes idővonalat húznak a hallgatók által elkészített bejegyzések, helyszínleírások.

Az *iTTiVoTT* projekt volt az első a műhelymunkáink közül, melyet a statikus gyűjteményi weboldalak mellett 2009-től a Facebook felületére is bevezettünk, és a létrehozott csoporthoz máig csatlakoznak érdeklődők. Sikerként könyvelhetjük el azt is, hogy a képgyűjtemény legrégebbi, *Kalota Béla* által készített rétege a Budapest múltjával foglalkozó csoportok, honlapok kedvelt képforrásává vált.

Egyetemi projektjeinek sorában talán a legnagyobb, bár legkevésbé meglepő közönségikert *Neon Budapest* gyűjteményünk⁷ hozta. A budapesti neonfények látványos mementói az elmúlt korszakoknak. Megmaradásuk, óvásuk sokak szívügye volt a rendszerváltás után. A projekt során egy pár évvel korábbi fotógyűjtemény tételeit, helyszíneit fotóztuk újra, létrehozva az időben érzékelhető változások lenyomatait, hiszen a törekény

városdíszek közül sok eltűnt, megrongálódott pár év leforgása alatt is. A szöveges helyszínrajzokkal és térképes ábrázolásokkal kiegészített tételeket több szempont alapján – így a hirdetés tartalma és a tevékenység aktualitása, a tipográfia, az elhelyezés és a felirat állaga, állapota szerint – szűrhetővé, rendezhetővé tettük.

A projekt újdonságát a közreadás komplexitása, a háttéranyag sokfélesége és a bevont szakemberek, szakterületek gazdagsága adta. A korábbi neonmentő vállalkozásoktól a várostörténeti és technológiatörténeti visszatekintésig, a nemzetközi és vidéki körképtől a művészeti és iparművészeti felhasználásig, a múzeumok nemzetközi áttekintésétől a neon hazai – még létező, kisipari – gyártásáig számos kapcsolódási pontot kínáltunk ahhoz, hogy a látogatók érdeklődését felkeltsük. A projektbemutatón a kapcsolódó területek több képviselője közreműködött, s a honlapra felfigyelt a média. A beszámoló cikkek és munkákra hivatkozó publikációk száma folyamatosan gyarapodik, s rendszeresen kapunk visszajelzéseket, a gyűjteményből hiányzó neonfényeket figyelmünkbe ajánló leveleket.

Igény a kontrollált kalandra

A közösségi hálón megosztott tartalmakból és aktivitásokból kirajzolódik a virtuális biztonságra törekvés ellenpontja is, a *kontrollált bazarizálás* igénye. A közös identitást szolgáló, időben-térben emlékezetes élményekre nem csak visszaemlékezni, de azokat sajátunkként megélni is szeretnénk a jelenben, hogy később saját múltunk felidézhető részévé váljanak. Kínálhat-e élményt, egyszeri, jelenben átélt kalandot a könyvtár, melynek elsődleges funkciója a felhalmozott múlt elérhetővé tétele? A verseny nagy, a vetélytársak előnyben vannak, ám a digitalizált tartalmak szervezhetősége és dinamikus felhasználási lehetőségei új lehetőséget kínálnak a könyvtárak, memóriaintézmények számára is, ha elfogadják saját feladatként a létrehozott digitális táruk és az olvasók közötti közvetítést.

Alkattól függ, ki hogyan gondoskodik adrenalin szintje megemeléséről: a horrorfilm-nézéstől a túrázásig, a vadvízi evezéstől a siklóernyőzésig. De a szabadidős tevékenységekről árulkodó közösségi médiatartalmak alapján érzékelhető, hogy az óvott, védett identitás ellenpontja a *kéihívások vállalása*. A kontrollált körülmények között, szolgáltatásként igénybe vett izgalmak, a *szabadulószerbák*, rejtélymegoldások és nyomozójátékok népszerűsége megfellelthető a leterhelt menedzseréletmódból kiszakító extrém sportoknak, a munkaközösséget felrázó csapatépítő tréningeknek is. Az irányítottág és a játékos feladatokban boldogulás többségünknek meghatározó, jó emléke. Amikor az előkészített, váratlan izgalom kulturális és tudományos tartalommal párosítható, a résztvevők sajátjukként élik meg a tanulás folyamatát, s az így szerzett tapasztalatokat leghitelesebb, legmegbízhatóbb ismereteik között raktározzák el. Tudják ezt a pedagógusok, de tudja ma már sok, a közösségi médiában aktív, közismert vállalkozás (pl. *Hosszúlépés, járunk!*⁸), amely közösségi, személyesen átélhető kalandként kínál különleges, vagy keve-

sek által ismert helytörténeti programokat, sétákat, kirándulásokat. A siker kulcsa itt is az izgalom, a megismételhetetlen, egyszeri élmény ígérete.

Mind a valós, mind a virtuális gyűjtemények igyekeznek tanulni a korunkra jellemző szabadidős tevékenységek példáiból. A „gamification” igénye, a játékelmény beemelése múzeumi tárlatrendezéstől a webes felületek tervezéséig számos formában aktuális téma új projektek tervezésekor. Évek óta ismertek a tartalomszolgáltatás és tájékoztatás megújításával kapcsolatos hazai kutatóműhelyek⁹, a *Hajnali háztetők* helyszínének bejárhatóságát biztosító applikációtól¹⁰ a népszerű Fortepan fotógyűjtemény – egyszer talán megvalósuló¹¹ – helyszín-nyomozós, újra fotózós kiterjesztéséig.

A kísérleti projektek és ötletek gyakran megelőzik korukat vagy befektető hiányában tervek maradnak. De, ahogy a digitális technológiák, algoritmizálható folyamatok alkalmazási lehetőségei megjelennek az egyes tudományterületeken, a rendszerezett ismeretek értékéről újabb és újabb izgalmas példákat mutathatunk föl. A digitális bölcsészet (hazánkban) friss tudományága kipróbált, kompatibilis eszközöket ad a kulturális örökség adatainak korszerű feldolgozásához és megjelenítéséhez, akár vizualizálásához. Térképen vagy infografikán ábrázolva vonzóbbá és befogadhatóbbá tehető a korábban csak hosszú tanulmányokban kifejtendő összefüggések, pl. régmúlt korok kapcsolati hálói. Nyelvstatistikai minták kiértékelése nem csak a számítógépes nyelvészet kutatásaiban alkalmazható, de *digitális helyszínelésként* akár egy elhunyt költő régi fájljaiban kutatva, életművének rekonstruálásában is. A tudomány élményszerű, rejtvényeket megfejtő arcát megmutatva, a tudományos tartalomszolgáltatás is több eséllyel versenghet a figyelemért, a kutatási vágy felkeltéséért.

Az izgalmas élményeket, a személyes kötődési lehetőséget és a szabad kutathatóságot a tartalomszolgáltatás alapötlete is biztosíthatja. A Budapest Gyűjteménnyel közös *Hullámfürdő* projektben mi is a közös nyomozás lehetőségét, motiválásának módjait kutatjuk: a rövidesen közzétett több mint félezer fényképen a 70 évvel ezelőtti Gellértfürdő vendégei, a kor elitjének képviselői láthatóak, a paparazzi-fotósok korszakát megelőző, szokatlanul intim beállításokban. A képeket az akkori fürdőmester, *Pusztai Sándor* saját örömeire, olykor a modelleknek szánt ajándékként készítette. Bevontunk szakértő történészeket, de velük is csak a személyek 10%-át tudtuk beazonosítani, jobbára azokat a színészeket, politikusokat, akiket egy korábbi válogatott kiállításra (*Miniszterek gatyában*, 2012¹²) már kiválasztottak. A Budapest Gyűjteménnyel közösen kialakított koncepció szerint megpróbálunk megtenni mindent annak érdekében, hogy a gyűjtemény közösségi átvizsgálása, a nagy- és dédszülők azonosításának esélye a lehető legnagyobb legyen. A közösségi média terjesztéshez megosztható ízelítőként kollázsokat készítünk, melyek egy-egy közös motívum mentén válogatnak a bőséges képanyagból, felkeltve a figyelmet az érdekes részletekre. A gyűjtemény tételeit a lehetséges szempontok szerint szűrhetővé tesszük, s háttéranyagokat szerkesztünk a korabeli fürdőéletéről, fürdőruha-divatról, a korszak eseményeiről. A *Hullámfürdővel* kapcsolatos visszajelzéseket űrlapon és saját Facebook-oldalon gyűjtjük majd, így elemezni, mérni tudjuk a projekt sikerességét.

Tanulságok

Az ELTE egyetemi könyvtárosképzésében olyan kísérleti projektek során fejlesztjük hallgatóink digitális, informatikai kompetenciáit, amelyek reflektálnak a hálózati közegben visszavonhatatlanul megváltozott olvasási, tájékozódási szokásokra. Együttműködő partnereink segítségével élő, izgalmas tartalmakat fejlesztünk, s az egyetemünkön Intézetünk támogatásával létesülő Digitális Bölcsészeti Központ¹³ működésétől is további fejlődést remélünk. Projektjeink tanulságai alapján a könyvtárosság és a könyvtártudomány hálózati tájékoztató aktivitásának új területe, vagy a meglévő új vetülete rajzolódhat ki. Fontosnak érezzük jelezni, hogy a digitalizálással nem ér, nem érhet véget a könyvtár felelőssége a rá bízott tartalmak közvetítésében. Szükséges a kreatív, közvetítő magatartás és az ezt lehetővé tévő kompetenciák fejlesztése. Lehet, hogy e kompetenciák a médiatudomány területével átfedésben vannak, ám interdiszciplináris tudományterületünket ismerve, ez a kapcsolódás korántsem váratlan, vagy idegen számunkra, s adekvát módon illeszkedik a könyvtár jövőképét felvázoló elméletekbe is.

Jegyzetek és irodalom

1. FODOR János: Könyvtári szereplehetőségek a közösségi médiában. = Könyvtári Figyelő, 61. évf. 4. sz. 2015. 481–485. p.
2. FODOR János: Megosztás vagy szerkesztés? A könyvtár változó szerepe a közösségi médiában. = Tudományos és Műszaki Tájékoztatás, 64. évf. 1. sz. 2017. 24–36. p.
3. SÁNDOR Tibor: Helyismeret változó felhasználói környezetben. A százéves Budapest Gyűjtemény mai törekvései. = Könyvtári Figyelő, 61. évf. 2. sz. 2015. 157–167. p.
4. A Topotékaokról a Wikipédián: Forrás: <https://hu.wikipedia.org/wiki/Topot%C3%A9ka> [2017. november 27.]
5. FODOR János: Kollaboratív tartalomfejlesztési projektek az ELTE BTK Könyvtár- és Információtudományi Intézetében. = Tudományos és Műszaki Tájékoztatás, 62. évf. 11–12. sz. 2015. 429–441. p. Forrás: <https://tmt.omikk.bme.hu/tmt/article/viewFile/607/575> [2018. július 27.]
6. iTiVoTT Budapest [honlap] Forrás: <http://inaplo.hu/ittivott> [2017. november 27.]
7. Neon Budapest [honlap] Forrás: <http://inaplo.hu/neon/> [2017. november 27.]
8. Hosszúlépés, járunk? [honlap] Forrás: <https://hosszulepes.org/hu> [2017. november 27.]
9. MOME TechLab [honlap] Forrás: <http://create.mome.hu/> [2017. november 27.]
10. Interaktív irodalmi séta Ottlik Géza Hajnali háztetők című regényének városi kalandtúra jellegű élmény formájában való feldolgozásával a Petőfi Irodalmi Múzeummal és az MTA SZTAKI-val együttműködésben. Forrás: techlab.mome.hu/hajnalihaztetok [2017. november 27.]
11. „Nem érzem idealizmusnak, szerintem ez a normális” – Tamási Miklós, Fortepan. = artportal.hu 2017-07-17. Forrás: <https://artportal.hu/magazin/nem-erzem-idealizmusnak-szerintem-ez-normalis-tamasi-miklos-fortepan> [2017. november 27.]

FODOR JÁNOS

12. Miniszterek gatyában – Pusztai Sándor úszómester képei 1930–1939. = Mai Manó Ház, 2012. 05. 13. Forrás: http://mamanohaz.blog.hu/2012/05/13/miniszterek_gatyaban [2017. november 27.]
13. ELTE.DH – Digitális Bölcsészeti Központ – Eötvös Loránd Tudományegyetem [honlap] Forrás: <http://elte-dh.hu/hu> [2017. november 27.]

Fodor János egyetemi adjunktus és a hálózati jelenlét felelőse az ELTE BTK Könyvtár- és Információtudományi Intézetben. Kutatási területe: digitális gyűjtemények a kultúra területén, könyvtári aktivitás a közösségi médiában, a web 2.0 és a mobil hálózatiság társadalmi hatásai.